

Barbora Štrosová:
Pražské blues
Co je to blues v kontextu pražské bluesové scény

Barbora Štrosová přidala do své práce podtitul a podařilo se jí vzhledem k němu text lépe strukturovat, rozvést potřebné pasáže a zejména se zaměřit na vlastní výzkumný cíl a jeho možnosti. Vzniklo tak velmi pěkné čtení, které uvážlivě představuje tento hudební žánr, a které reflektuje podoby hraní blues v Praze dnes. Oceňuji zejména to, že se autorce tentokrát podařilo ukázat, že zkoumat právě blues a jeho pražskou scénu je skutečně zajímavé a že k uchopení tohoto tématu nestačí pouhá deskripce, ale výzkumník musí k jeho zachycení volit vhodné teoretické koncepty, nastavovat si vlastní analytické kategorie. Přesunutím těžiště textu se autorce podařilo poměrně zdařile „zakrýt“ některé nedostatky vlastního terénního výzkumu.

Práce začíná metodologickou reflexí, která však vzhledem k současné podobě práce působí trochu neorganicky. Autorka nedělala „klasický“ etnografický výzkum založený na zúčastněném pozorování. Výsledný text se pak neopírá o interview pořízená v terénu, ale zejména o napsané články, odbornou literaturu a tři rozhovory o pražské scéně publikované v příloze. Citovat tak například Dismanem uváděné stupně ztotožnění se zkoumaným prostředím (str. 10) je trochu nadbytečné. Lidsky pak lze např. porozumět tomu, když autorka píše, že rozhovory začala nahrávat až poté, kdy si byla téměř jista důvěrou účastníka. Z hlediska kritického zhodnocení dat však je to postup trochu zarážející (str. 11). Podobně k etickému přístupu by autorku nemělo vést vědomí, že bez laskavé spolupráce by práce nevznikla (str. 16), ale sama etická pravidla vědecké práce.

Následující kapitoly pojednávají o vzniku a vývoji blues. Jakkoliv většinou bývají rekapitulační pasáže, které předcházejí empirické části, z povahy věci povrchní, v tomto případě tomu tak rozhodně není. Pro laického čtenáře může být objevené již to, že jakkoliv blues má daný takt, jedná se o velmi rozmanitý fenomén. Pokládám za velmi důležitý objev autorky, že o tom, co za blues považují, rozhodují sami protagonisté. Autorka tu tak velmi správně obhájuje svůj postup vymezit blues na základě toho, že ho tak posluchači, resp. sami hráči za blues označují (ne na základě nějaké „objektivní“ definice). Přehled vývoje blues je pak podán s ohledem na tuto rozostřenost vlastního předmětu výzkumu a zároveň potřebě

tento předmět nějak vymežit. Autorka postupuje v tomto ohledu velmi citlivě a daří se jí vystihnout důležité společensko-historické momenty, které promlouvají do specifické podoby této hudební formy. Zdá se mi, že podobná syntéza by stála za publikování.

V empirické části autorka nejprve popíše, které kluby a kteří muzikanti podle ní patří k pražské bluesové scéně. To samotné již není banálním výsledkem, neboť autorka musela nastavit určitá kritéria výběru, aby pak dokázala „pražskou bluesovou scénu“ zhodnotit jako takovou. Rozčlenění klubů do pěti kategorií i výčet muzikantů pak považuji za logické a užitečné. Zajímavá je kapitola pokoušející se vystihnout bluesový hudební jazyk pražských muzikantů.

Kapitola o pražské podobě blues není sice obsáhlá, autorce se v ní však podařilo shrnout svá pozorování, zúročit načtenou odbornou literaturu a částečně využít i informace z rozhovorů. Jakkoliv se autorka odvolává na teoretické koncepty Merriama a Shelemay a bez tohoto přístupu by její zkoumání nedávalo smysl, nedokázala při analýze s konceptem více pracovat. Jeden z jejích výstupů, totiž rozdělení kapel (a potažmo i klubů), které mají svoje stálé publikum a těch hrajících zejména pro cizince, k tomu přitom přímo vybízí. Odvozovat z faktu, že zahraniční hosté neprojevují nesouhlas, že se v Praze hraje blues, které očekávali (str. 33), je pochybné. Navíc to trochu charakteristiky upozorňuje na obecnější nedostatky při sběru a vyhodnocení dat.

Přes zmíněné nedostatky, překlepy a zbytečné opakování některých pasáží, či stejných částí rozhovorů, považuji text za velmi kompaktní, pěkný a přinášející nové poznatky.

Doporučuji ho k obhajobě a navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

V Praze dne 14.ledna 2011

Mgr. Ondřej Skripnik Ph.D.